

РЕШЕНИЕ

№ 499

гр. София, 13.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 15-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на двадесети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Даниела Дончева

Членове: Красимир Маринов
Капка Павлова

при участието на секретаря Павлина Ив. Христова
като разгледа докладваното от Даниела Дончева Въззивно търговско дело № 20221001000449 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.258 и следв. от ГПК.

С Решение № 237/15.03.2022 г., постановено по т.д.№ 875/2021 г. по описа на СГС, ТО, VI-9-ти състав, поправено с Решение №242/16.03.2022 г., е отхвърлен като неоснователен предявеният от НАП против „Юръпиън Медиа Холдинг– България“ ЕООД иск с правно основание чл. 694 от ТЗ, за установяване поредност на удовлетворяване по чл. 722, ал. 1, т. 1 от ТЗ в производството по несъстоятелност на „Юръпиън Медиа Холдинг– България“ ЕООД по т.д. №1576/2019 г. по описа на Софийски градски съд, на публични вземания в размер на 6 021,45 лева, от които главници 3 857,98 лева и лихви - 2 163 48 лева, включени в одобрен от съда по несъстоятелността списък на приети вземания на кредитори на длъжника, предявени в срока по чл. 688, ал. 1 от ТЗ, като обезпечени със запови, наложени с Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. №. С190022-022-0071405/14.08.2019 г, вписано в Централния регистър на особените залози под № 2020112302096.

В срока по чл.259, ал. 1 от ГПК против решението е постъпила въззивна жалба от НАП, с която същото се оспорва като неправилно. Намира за неправилен извода на СГС, че противопоставимостта на обезпечителната

мярка заповор настъпва едва с вписването □ в Централния регистър на особените залози, поради което публичните вземания не могат да се ползват с привилегията, дадена в разпоредбата на чл.722, ал.1, т.1 от ТЗ. Сочи, че действително чл. 638, ал.4 изр.3 от ТЗ въвежда забрана за налагане на обезпечителни мерки по реда на ДОПК на имущество на длъжника след откриване на производството по несъстоятелност, но в случая обезпечителните мерки по ДОПК били наложени на 01.12.2017 г. и на 12.03.2018 г., т.е. преди Решение №1531/26.08.2018 г., постановено по т.д. №453/2019 г. по описа на СГС, с което е открито производство по несъстоятелност на длъжника. В разпоредбата на чл. 638, ал.4 изр.3 от ТЗ и в останалите разпоредби на ТЗ не е посочена като пречка за вписване на обезпечителна мярка, наложена преди откриването на производството по несъстоятелност. Сочи, че съгласно чл. 193 от ДОПК, имущество, върху което са наложени обезпечителни мерки преди откриване на производството по несъстоятелност, може да бъде реализирано от публичния изпълнител в 6 месечен срок от откриване на производството, в противен случай то трябва да бъде предадено на синдика за реализация в производството по несъстоятелност. Предвид възможността публичният изпълнител да не успее да реализира обезпеченото имущество по ДОПК и останат неудовлетворени държавни вземания, при последващо осребряване в хода на производството по несъстоятелност, държавата следва да се удовлетвори като кредитор с поредност на удовлетворяване по чл. 722, ал.1, т.1 от ТЗ, от сумата от заповораното имущество при положение, че заповорите, наложени по реда на ДОПК, са надлежно вписани в ЦРОЗ. В случая било доказано, че за обезпечаване на процесните публични вземания са наложени заповори по реда на ДОПК и същите са вписани в ЦРОЗ. Поради това съдът следва да уважи предявения иск за установяване поредност на удовлетворяване на вземанията по чл. 722, ал.1, т.1 от ТЗ. Допълва, че неправилно съдът е приел, че вписването на заповора по реда на ЗОЗ не предоставя никаква привилегия на кредитора в производството, което е и в противоречие с разпоредбата на чл.722, ал.1, т.1 от ТЗ. Моли за отмяна на обжалваното решение и за постановяване на друго, с което предявените искове да бъдат уважени. Претендира за присъждане на направените по делото разноси. Не са сторени доказателствени искания.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК е постъпило становище по въззивната

жалба, подадено от А. И. Т.-синдик на „Юръпиън Медиа Холдинг– България“ ЕООД, в което се излагат съображения за нейната неоснователност, като се сочи, че фактическият състав по налагане на процесния заповест не е завършен в предвидения в закона срок. Изтъква се, че вписването в ЦРОЗ е необходимо условие за възникване на привилегиата на кредитора, което следва да бъде осъществено преди откриване на производството по несъстоятелност, поради което и в хипотезите, в които това е станало след решението за откриване на производство по несъстоятелност, то обезпечението не е породило присъщото си обезпечително действие, съответно привилегиата не е възникнала. В заключение се сочи, че вземанията на НАП следва да носят привилегиите по чл.722, ал.1, т. 6 и т.9 от ТЗ, с които именно привилегии предявените вземания са включени по т.1.1 и т.1.2 в списъка с приетите вземания по чл.688 ТЗ. Моли обжалваното решение да бъде потвърдено.

В срока по чл.263 от ГПК не е постъпил отговор на въззивната жалба от „Юръпиън Медиа Холдинг– България“ ЕООД (н).

Апелативен съд-София, след като обсъди посоченото в жалбата във връзка с атакувания съдебен акт, намира следното от **фактическа страна**:

Предявени са обективно кумулативно съединени положителни установителни искове по чл.694, ал.2, т.1 ТЗ вр. чл.722, ал.1, т.1 от ТЗ от Национална агенция за приходите срещу „Юръпиън Медиа Холдинг– България“ ЕООД, с които се иска да се установи поредност на удовлетворяване по чл.722, ал.1, т.1 ТЗ на публични вземания в общ размер на 6 021,45 лв., от които: 3 857,98 лв. - главници и 2 163,48 лв. - лихви, предявени в срока по чл.685, ал.1 ТЗ, като обезпечени със заповести, наложени с Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. №С190022-022-0071405/14.08.2019 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП - София, вписано в Централния регистър на особените залози под №2020112302096.

С Решение №181 от 24.01.2020., постановено по т.д.№1576/2019 г. на СГС, вписано по партидата на длъжника в търговския регистър под № 202000127110807, по отношение на ответното дружество „Юръпиън Медиа Холдинг– България“ ЕООД е обявена неплатежоспособност и открито производство по несъстоятелност.

С вписване в търговския регистър по партидата на длъжника №

20210304111121 са обявени изготвени от синдика списъци на приети и неприети вземания на кредитори на дружеството, в който са включени публични вземания, предявени от НАП с молба с изх. № М-24-28-1423/19#27/03.02.2021 г.

В срока по чл. 690 от ТЗ, НАП е депозирала възражение срещу Списъка на неприетите вземания, като е направила искане за включване в списъка на приети вземания на публични вземания за лихви в общ размер на 5 876,29 лева, като за 2 163,48 лв. от тях бъде предвидена поредност на удовлетворяване по чл. 722, ал. 1, т. 1 от ТЗ, както и да бъде променена поредността на удовлетворяване по чл. 722, ал. 1, т. 1 от ТЗ на публични вземания в общ размер на 3 857,97 лева, включени в същия списък, като обезпечени със запор, наложен с Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № С190022-022- 0071405/14.08.2019 г. от публичен изпълнител, вписано в Централния регистър на особените залози под № 2020112302096.

С Определение № 262460 от 29.04.2021 г., постановено по т. д. №1576/2019 г. на СГС, съдът по несъстоятелността частично е оставил без уважение подаденото от НАП възражение по отношение поредността на удовлетворяване на включените с определението в списъка на приети вземания публични вземания в размер на 2 163,48 лв., както и поредността на удовлетворяване на публични вземания в общ размер на 3 857,98 лева, включени в същия списък и е одобрил списъка на приети вземания след изменения. Определението е обявено по партидата на длъжника в ТРРЮЛНЦ под № 2021505141446.

С исковата молба по делото, подадена по пощата на 19.05.2021 г., ищецът е поискал да бъде установена поредност на удовлетворяване по чл.722, ал.1, т.1 ТЗ на публичните вземания, с присъждане на разноските по делото.

Ответникът „Юръпиън Медиа Холдинг– България“ ЕООД, призован при условията на чл.50 ал.2 от ГПК, не е изразил становище по иска.

Синдикът на „Юръпиън Медиа Холдинг– България“ ЕООД (н), конститурана на осн. чл.694 ал.4 от ТЗ - А. И. Т. представя становище по предявения от НАП иск.

В същото се твърди, че исковата молба е недопустима като подадена извън срока по чл. 694, ал. 6 от ТЗ, който в процесния случай е изтекъл на

19.05.2021 г. Процесната искова молба е подадена един ден след изтичане на законоустановения преклузивен срок, поради което се явява недопустима и следва да бъде оставена без разглеждане.

В случай че съдът счете така подадената от кредитора НАП искова молба за допустима, то синдикът изразява становище, че същата се явява неоснователна.

По делото се установява, че за обезпечаване събирането на публични вземания, установени с изпълнителните основания, описани в приложената към молба за предявяване изх. № М-24-28- 1423/19#27/03.02.2021 г. справка за размера на обезпечените публичните вземания, са налице обезпечителни мерки, наложени с Постановление изх. № С 190022-022-0071405/14.08.2019 г., вписани в Централния регистър на особените залози под № 2020112302096 за обезпечаване на публични вземания на държавата срещу длъжника. Обезпечените публични вземания са установени с Изпълнителен лист от 16.07.2015 г. по дело № 38337/2015 г. по описа на Софийски районен съд и Заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ от 21.07.2015 г. по дело № 38335/2015 г. по описа на СРС.

В обжалваното решение първоинстанционният съд е приел, че в конкретния случай обезпечителната мярка, представляваща заповор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки и депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, е наложена с Постановление с изх. № С190022-022-0071405/14.08.2019г. на публичен изпълнител към ТД на НАП – София, вписано в ЦРОЗ под № 2020112302096, за сумата от 3 857,97 лева. Видно от издаденото удостоверение №1390511 от 23.11.2020 г. и опис № 1390510 в ЦРОЗ, е извършено вписване № 2020112302096 -служебно вписване на заповор на имущество по чл. 4 ЗОЗ на „Юръпиън Медиа Холдинг– България“ ЕООД (н)- вписано на 23.11.2020 г. Запорирано е имуществото, върху което е наложен заповор по реда на ДОПК, описано в постановление от 14.08.2019 г. С оглед на това съдът е приел, че обезпечителните мерки са наложени на 14.08.2019 г., т.е. преди датата на решението на съда за откриване на производство по несъстоятелност (24.01.2020 г.) и не е бил вписан в ЦРОЗ до 23.11.2020 г., когато е извършено вписването, видно от приложеното удостоверение № 1390511 от 23.11.2020 г., поради което вземането на НАП като вземане на държавата за държавна такса, касаещо

задължения, възникнали през периода 2015 г., съгласно приложените изпълнителни основания, попадат в т. 6 на чл. 722, ал. 1 от ТЗ. Съдът е посочил, че предвид императивната норма на чл. 638, ал.4, изр. последно от ТЗ, подобно действие е недопустимо. В този смисъл, същото се явява непротивопоставимо на останалите кредитори и не би могло да промени съществуващото към момента състояние на задълженията на длъжника, включително възможността за тяхното предпочтително удовлетворение. В решението се изтъква, че според специалното правило на чл. 193 от ДОПК, във връзка с

чл. 638 от ТЗ, имуществото, върху което преди откриване на производство по несъстоятелност вече са наложени мерки за обезпечаване на публични вземания или срещу което е започнало принудително изпълнение за събиране на публични вземания, може да се реализира от публичния изпълнител при условията и реда на ДОПК в срок от 6 месеца от откриване на производството по несъстоятелност, след изтичането на който

срок публичният изпълнител предава имуществото на синдика за осребряване и разпределение на получените суми в производство по несъстоятелност. При осребряване на имущество по чл.193 ДОПК вр. чл. 638 от ТЗ (в 6 месечен срок от откриване на производството), съгласно чл. 194 от ДОПК, кредитор, в полза на когото са учредени залог или ипотека, или който е упражнил право на задържане върху имущество от масата, срещу което са започнали изпълнителни действия или са наложени обезпечения по чл. 193 от ДОПК, се смята за присъединил се в производството пред публичния изпълнител. Следователно, щом и при вписан по реда на ЗОЗ забор по чл. 193 от ДОПК, публичното вземане, във връзка с което е вписан заборът, няма привилегия по ДОПК, равна на тази на зложния кредитор, то на по-силно основание, това публично вземане не се ползва и с особена привилегия по чл. 722, т. 1 от ТЗ, дори в случая когато то се удовлетворява в производството по несъстоятелност, след изтичане на 6 месечния срок от откриването му. Като аргумент за горното е посочена разпоредбата на чл. 724 ТЗ, която изрично визираща разпределението на продажната цена на зложена или ипотекирана вещ, но не и на възбранена или заборирана вещ.

При така установеното от фактическа страна, съдът намира следното **от правна страна:**

Въззивната жалба е допустима. Подадена е в законоустановения срок по чл.259, ал.1 ГПК, от легитимирана страна в процеса, имаща правен интерес от обжалване и е насочена срещу подлежащ на обжалване съдебен акт.

При служебно извършена от въззивната инстанция проверка не се констатира порочи, поради това следва да се приеме, че атакуваното решение е валидно и допустимо.

Разгледана по същество въззивната жалба е неоснователна.

Настоящият въззивен състав споделя крайните изводи на първоинстанционния съд за неоснователност на предявените иски и на основание чл.272 ГПК препраща към мотивите на обжалваното решение.

С оглед възраженията във въззивната жалба и предвид събраните по делото доказателства, следва да се има в предвид следното:

Предявени са допустими положителни установителни иски с правно основание чл.694, ал.2, т.1 ТЗ за установяване поредност на удовлетворяване на приети публични вземания по реда на чл.722, ал.1, т.1 ТЗ /в този смисъл Определение №9/7.01.2019г. на ВКС по т.д.№1619/2018г., II т. о.,ТК; Определение №519/15.11.2019г. на ВКС по т.д.№515/2019г., I т. о.,ТК/.

Не се спори, а и се установява от доказателствата по делото и вписванията в Търговския регистър при Агенция по вписванията по партидата на длъжника, че исковите са допустими - същите са предявени в срока по чл.694, ал.6 ТЗ от кредитор с приети вземания в производството по несъстоятелност на ответното дружество, направил възражение по чл.690, ал.1 ТЗ срещу определената поредност на удовлетворяване на приети публични вземания, включени в списъка на приетите вземания, което е оставено без уважение.

Спорният по делото въпрос е дали запорът, наложен по реда на ДОПК преди откриване на производството по несъстоятелност на длъжника, но вписан след неговото откриване, създава за кредитора Държавата, представлявана в производството от НАП, привилегия за удовлетворяване по чл. 722, ал. 1, т. 1 от ТЗ. В случая не се и спори, че вписването в ЦРОЗ е след датата на откриване на производство по несъстоятелност на длъжника, но се твърди, че привилегията по чл. 722, ал. 1, т. 1 е налице, тъй като налагането на запора с постановление на публичен изпълнител, е станало преди този момент.

Съгласно разпоредбата на чл.722, ал.1, т.1 ТЗ първи ред привилегировани вземания са вземания, обезпечени със залог или ипотека, или запор или възбрана, вписани по реда на Закона за особените залози /ЗОЗ/ - от получената сума при реализация на обезпечението. В случая запорът е наложен преди датата на решението за откриване на производство по несъстоятелност – Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № С190022-022-0071405/14.08.2019 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП - София, вписано в Централния регистър на особените залози под № 2020112302096. Решението за откриване на производство по несъстоятелност е от 24.01.2020 г. То е вписано в ТР на 27.01.2020 г. Вписването на обезпечителните мерки, наложени от публичния изпълнител, по реда на ЗОЗ в ЦРОЗ е след датата на решението за откриване на производство по несъстоятелност – на -23.11.2020 г.

Вписването по реда на ЗОЗ създава привилегия за удовлетворяване на кредиторите в производството по несъстоятелност - на основание разпоредбата на чл. 722, ал. 1, т. 1 от ТЗ. Съгласно чл. 30 от ЗОЗ, вписаното обстоятелство се счита известно на третите добросъвестни лица от момента на вписването. От този момент зложният кредитор би могъл да противопостави правата си на останалите кредитори и да претендира удовлетворяване предпочтително пред останалите кредитори от зложеното имущество. Нещо повече – разпоредбата на чл. 638, ал. 4 изр. последно от ТЗ предвижда забрана за налагане на обезпечителни мерки по реда на ГПК или ДОПК върху имуществото на длъжника след откриване на производство по несъстоятелност. Чрез вписване в ЦРОЗ на постановлението на публичния изпълнител за налагане на обезпечителни мерки след откриване на производството по несъстоятелност с твърдението, че те са наложени по-рано, би се стигнало до заобикаляне на тази забрана. Затова и последицата от подобно вписване не би могла да бъде неговата противопоставимост на кредиторите на несъстоятелността. При открито производство по несъстоятелност, какъвто е настоящият случай, за да има действие, привилегията следва да е възникнала до датата на вписването в ТР на решението за откриване на производство по несъстоятелност, а това включва не само налагане на обезпечителните мерки, но и вписването им в ЦРОЗ. В този смисъл е трайно установената съдебна практика, обективизирана в Определение №9/07.01.2019 г. на ВКС, ТК, I I т.о., постановено по т.д.

№1619/2018 г.; Определение №60682/13.12.2021 г. на ВКС, ТК, I т.о., постановено по т.д.№712/20120 г.; Определение №60399/01.07.2021 г. на ВКС, ТК, I т.о., постановено по т.д.№2171/2020 г. ; Определение №60338/07.06.2021 г. на ВКС, ТК, I т.о., постановено по т.д.№2011/2020 г.;

Неоснователни са възраженията в жалбата, основани на твърдения за неправилно приложение на разпоредбата на чл.638, ал.4, изр.3 ТЗ, включително и предвид систематичното ѝ място. Безспорно вписването на наложения от публичния изпълнител заповор по реда на ЗОЗ, който заповор е наложен преди откриване на производството по несъстоятелност – 14.08.2019 г., не е елемент от фактическият състав за налагането на обезпечителната мярка, но за да се ползва кредиторът от вписване по отношение на другите кредитори, същото следва да е извършено преди този момент, което следва от тълкуването на разпоредбите на чл.638, ал.4, изр.3 ТЗ, вр. с чл.12, ал.2 ЗОЗ и чл.30, ал.1 ЗОЗ.

В допълнение следва да се посочи, че преобладаващо в правната доктрина и съдебната практика е становището за корективно тълкуване *de lege lata* на чл. 722, ал. 1, т. 1 ТЗ в частта, предвиждаща привилегия при удовлетворяване на вземанията, обезпечени със заповор или възбрана, вписани по реда на ЗОЗ. Приема се, че вписването на заповор има за последица противопоставимост на правата на обезпечения кредитор по отношение на кредитор, в чиято полза е учреден по-късно особен залог върху заповорираното имущество /чл. 12, ал. 2 и чл. 30, ал. 1 ЗОЗ/, като при принудително изпълнение заложникът кредитор ще има качеството на хирографарен, а не на обезпечен. Вписването на заповор по реда на ЗОЗ не дава право на вискателя да се удовлетвори предпочтително от имуществото, върху което е учреден заповора, като такова право не може да има и кредиторът с прието вземане в производството по несъстоятелност. Отчита се, че целта на вписването на обезпечителните мерки по реда на ЗОЗ не е създаване на право на предпочтително удовлетворяване, а създаване на предимство при конкуренция между различните способи на принудително изпълнение върху същото имущество, тъй като вписването на насочването на принудително изпълнение по реда на ГПК и ДОПК осуетява пристъпването към изпълнение от страна на заложникът кредитор /чл. 32 а ЗОЗ/. Вискателят, вписал заповор по реда на ЗОЗ, няма специални права и привилегии спрямо останалите кредитори на несъстоятелността, защото наложеният в изпълнителното

производство запори са непротивопоставими на кредиторите на несъстоятелността /чл. 638, ал. 4, изр. 2 ТЗ/. (В този смисъл Определение №295/27.05.2021 г. на ВКС, ТК, II т.о., постановено по т.д.№1585/2020 г.; Определение №228/18.04.2022 г. на ВКС, ТК, II т.о., постановено по т.д. №1241/2021 г.)

Не на последно място следва да се отбележи, че позоваването на разпоредбите на чл.193, ал.1 и ал.4 от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/ не обосновава извод различен от направения, тъй като същите са ирелеванти. Посочените разпоредби уреждат реда, по който се провежда принудителното изпълнение върху имущество, върху което преди откриването на производство по несъстоятелност вече са наложени мерки за обезпечаване на публични вземания или срещу което е започнало принудително изпълнение за събиране на публични вземания, но предвиденото в полза на държавата няма отношение към привилегиите по реда на чл.722, ал.1, т.1 ТЗ. Направеното разширително тълкуване, предвид липсата на възможност държавата да реализира правата си по реда на ЗОЗ, ако останат неудовлетворени вземания в срока по чл.193, ал.4 ДОПК, от което е изведен извода за приложение на разпоредбата на чл.722, ал.1, т.1 ТЗ, е недопустимо, предвид императивният характер на нормите, а и е лишено от основание - няма предвидена правна възможност държавата да реализира правата си по този ред.

При тези данни не е допустимо да се приеме, че Държавата, представлявана в производството по несъстоятелност от НАП, има поредност на удовлетворяване по чл. 722, ал. 1, т. 1 от ТЗ на публичните вземания в общ размер 6 021,45 лева като обезпечени със запор, наложен с Постановление с изх. № С190022-022-0071405/14 08 2019г. на публичен изпълнител към ТД на НАП - София вписано в ЦРОЗ под вписано в ЦРОЗ под № 2020112302096. Противното би означавало да бъде нарушен реда за разпределение, предвиден в чл. 722 от ТЗ.

С оглед на изложените съображения, предявените от НАП установителни иски с правно основание чл. 694, ал. 1 от ТЗ да се признае за установено съществуване на поредност на удовлетворяване на публичните вземания по чл. 722, ал. 1, т. 1 от ТЗ в общ размер на 6 021,45 лв., от които главници 3 857,98 лева и лихви - 2 163 48 лева, включени в одобрен от съда

по несъстоятелността списък на приети вземания на кредитори на длъжника, предявени в срока по чл. 688, ал. 1 от ТЗ, като обезпечени със запови, наложени с Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. №. С190022-022-0071405/14.08.2019 г, вписано в Централния регистър на особените залози под № 2020112302096, се явяват неоснователни.

С оглед на това обжалваното решение се явява правилно и като такова следва да бъде потвърдено.

Мотивиран от гореизложеното, Съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 237/15.03.2022 г., постановено по т.д.№ 875/2021 г. по описа на СГС, ТО, VI-9-ти състав, поправено с Решение № 242/16.03.2022 г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____